

РЕШЕНИЕ

№ 26336

гр. София, 30.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в публично заседание на 01.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **5220** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал.3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Образувано е по жалба на Назари М. М., ЛНЧ [ЕГН], гражданка на А., [дата на раждане], чрез адв. Д. Н. Р., САК, Център за правна помощ-„Глас в България“, съдебен адрес: [населено място] 1000, [улица], ет. 2, офис 226, против Решение № 685/02.04.2026г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците, с което е отхвърлена молбата на оспорващата за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се сочи, че оспореният индивидуален административен акт е незаконосъобразен. При издаването му не са съобразени основни принципи на бежанското право. Освен това не са обсъдени и анализирани всички факти и обстоятелства, чрез които да бъде установена обективната истина в нейната цялост, но които са от съществено значение, за да се прецени необходимостта да бъде предоставена исканата закрила. По този начин административният орган е нарушил нормите на чл. 35 от АПК и чл. 75, ал. 2 от ЗУБ за изясняване на обстоятелствата и обсъждане на представените обяснения.

В съдебно заседание жалбоподателят Назари М. М., чрез адв. Д. Н. Р. – редовно призован, не се явява, не се представлява.

Ответникът Председателя на Държавната агенция за бежанците при МС – редовно призован, се представлява от юрк. Х., с пълномощно от днес. Юрисконсулт. Х. иска съдът да остави жалбата без уважение на основанията, посочени в обжалвания индивидуален административен акт.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен Съд С. – град, I-во отделение, 54 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че жалбоподателят е подал молба за предоставяне на международна закрила, с вх. № ПМЗ-ВР- 538 от 13.02.2026 г. на РПЦ - [населено място], „ПМЗ - кв. военна рампа“, до Председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет.

На 23.02.2026 г. с Назари М. М. е проведено интервю, за което е изготвен протокол с рег. № УП-18404. Чуждата гражданка разказала, че е напуснала А. през декември 2022 г. и отишла нелегално в Т., в [населено място], където живяла повече от три години и чакала нейния съпруг да я покани да дойде в България. Разказва, че през месец февруари 2026 г. тръгнала от Т. към България, пътувала с автомобил и след като преминала българската граница, там се предала на полицията.

Жалбоподателката мотивира молбата си за международна закрила с обстоятелството, че когато талибаните дошли в А. не давали на жените да работят. Молителката разказва, че след като завършила 12 клас учила още 2 години и се явила на изпити, за да стане учителка, но заради талибаните не успяла да работи като такава. Казва, че в родината си имала финансови проблеми, защото не можела да работи и трябвало да си стои вкъщи затова нямала пари, с които да се издържа. Допълва, че е работила като преброител в „А.“, но тъкмо била започнала работа там и талибаните дошли, после се оженила и спряла работа. Разказва, че талибаните са като животни и човек не знае какво може да му се случи, защото те са диви. Твърди, че след като се срещнали с нейния съпруг се харесали и решили да се оженят. Допълва, че съпруг ѝ е дошъл в България като студент и има българско гражданство може би от 30 години.

В подкрепа на бежанската си история молителката е представила писмени документи, при превода на които се установило, че същите представляват: удостоверение за семейно положение № 1454 от 13.05.2024 г., издадено от Генералното консулство на Ислямска Република А. в [населено място] - Т. и удостоверение от „А.“, издадено на 31.12.2021 г.

Предоставените документи са оригинални, издадени са от официални органи и са подписани от съответните длъжностни лица, поради което са приети за достоверни и са приобщени като доказателства в настоящото производство.

За установено е прието, че молителката е гражданка на А., етническата ѝ принадлежност е узбек. За достоверно е прието твърдението на чуждата гражданка, че не е политически ангажирана, същата никога не е била арестувана, съдена или осъждана в държавата си по произход.

Административният орган приел молбата за неоснователна.

В хода на административното производство се установило, че за молителката не са налице предпоставките за предоставяне статут на бежанец във връзка с чл. 8 от ЗУБ. Анализът на заявените в хода на административното производство обстоятелства показали, че на фона на общата обществено политическа и социално-икономическа обстановка в А., тя е направила опит да представи бежанска история, използвайки общоизвестни за страната факти, единствено с цел да получи закрила. Бежанската история на чуждата гражданка не съдържа твърдения за осъществено каквото и да било преследване, самата тя не казала да е имала лични проблеми и отправени заплахи към нея в родината ѝ.

Общата обстановка в А. сама по себе си не давала основание за страх от преследване по смисъла на Женевската конвенция от 1951 г. От бежанската история на чуждата гражданка било видно, че една от причините, поради които е напуснала своята родина са финансовите проблеми, които е имала там. Твърденията на оспорващата, че тъй като талибаните не разрешавали на жените да

работят и тя не можела да се издържа, както и че затова не успяла да стане учителка не били подкрепени с никакви доказателства, поради което са сметени за хипотетични и недоказани, представени единствено с цел получаване на международна закрила в Република България.

Другата причина за напускане на родината според молителката била, че съпругът ѝ е тук в България и тя иска да живее с него. Твърденията на чуждата гражданка, че съпругът ѝ е дошъл в България като студент и има българско гражданство може би от 30 години не се подкрепяли с никакви доказателства. Дори и това нейно твърдение да било вярно, то за АО е ирелевантно по отношение на търсената закрила. Освен това, желанието на молителката да живее със съпруга си в България е от личен характер и не представлявало основание за предоставяне на международна закрила по ЗУБ.

Посочените от молителката причини не били свързани с нейната раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група и затова не са оценени като релевантни за предоставяне на статут на бежанец.

В този случай са направени изводи, че става дума за мигрант, а не за лице нуждаещо се от международна закрила. Съгласно Глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от Службата на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците, мигрантът е лице, което по причини различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951 г. и протокола от 1967 г., доброволно напуска страната си, за да се засели другаде. Той може да прави това от желание за промяна или приклучение или по семейни или други причини от личен характер. Ако върши това по чисто икономически съображения, той е икономически мигрант, а не бежанец. Това обстоятелство е потвърдено и от молителката, която по време на интервюто казва, че причината да напусне своята родина са финансовите проблеми, които имала там.

Изяснената фактическа обстановка показала, че за оспорващата не са налице предпоставки за предоставяне на статут на бежанец по ЗУБ. Изложените мотиви не били правнозначими за търсената закрила. От материалите по преписката не можело да се направи извод за осъществено спрямо нея преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, поради което не са налице субективния и обективния елемент на предвиденото с цитираната разпоредба понятие „основателни опасения от преследване“. Чуждата гражданка не заявила спрямо нея да са предприети някакви реални действия на преследване, нито от страна на държавен орган, нито от организация, на която държавата не желае или не може да противодейства. Същата не е преследвана поради нейната раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Дискриминационни и други неблагоприятни мерки, водещи до риск от преследване също не са установени. Спрямо нея не е упражнявано физическо насилие и не е била обект на репресии. Според чл. 8, ал. 4 от ЗУБ „преследване“ е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повтораемост, което не се установява в конкретния случай.

Според чл. 8, ал. 5, т. 6 от ЗУБ, действия на преследване могат да бъдат действия, насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца. Твърденията, че е преследвана заради своя пол молителката не направила. Поради това искането ѝ за предоставяне на бежански статут следвало да бъде отхвърлено като неоснователно.

Административният орган разгледал и необходимостта от предоставяне на хуманитарен статут. Търсещата международна закрила не направила обосновани изявления за наличието на реална опасност от тежки посегателства във връзка с възможността за прилагането на чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУБ. Съгласно посочената разпоредба, хуманитарен статут се предоставял на чужденец, който

не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. Твърдения, релевантни с горепосочената норма от ЗУБ чуждата гражданка не е направила. Въз основа на заявеното от нея, не можело да се формира извод, че тя е била принудена да напусне или да остане извън страната си на произход по причина на реална опасност от смъртно наказание или екзекуция, изтезание, нечовешко или унижително отнасяне или наказание.

Не се установило наличието на реална опасност от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУБ. Според тълкувателно решение на Съда на Европейските общности (СЕО) от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/07, понятията „смъртно наказание“, „екзекуция“, както и „изтезанието или нечовешкото или унижителното отнасяне или наказание, наложени на молител в държавата му на произход“ използваните в член 15, букви а) и б) от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила (Директива 2011/95/ЕС) - обхващат ситуации, при които молителят за субсидиарна закрила е специфично изложен на опасността от определен вид посегателство. Разписаните в чл. 15, букви а) и б) от Квалификационната директива понятия и в чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУБ, обхващат ситуации, в които кандидатът за международна закрила е изложен на риск именно от конкретен вид посегателство. Обстоятелства, които в настоящия случай не се установили по отношение на афганистанската гражданка. Докато посегателството, дефинирано в член 15, буква „в“ от Директива 2011/95/ЕС, изразяващо се в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт“, обхващало една по-обща опасност от посегателство.

От събраните факти в хода на проведеното административно производство и въз основа на изложената от оспорващата бежанска история не може да се приеме, че молителката е напуснала страната си по произход, поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, не са налице и данни, че търсещата международна закрила е заплашена от изтезание- или нечовешко или унижително отнасяне или наказание, тъй като не е заявила наличието на проблеми, както с официалните власти, така и с която и да било групировка на територията на А.. Спрямо молителката не съществува и бъдещ или евентуален риск от тежки посегателства.

Съгласно чл. 9 ал. 2 от ЗУБ, субектите на тежките посегателства могат да бъдат, както държавата, така и партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия. Тежки посегателства можело да се извършват и от недържавни субекти, но само ако може да бъде доказано, че държавата и/или контролиращите партии и организации, включително международни организации не могат или не желаят да предоставят закрила срещу тежки посегателства.

Бежанската история на жалбоподателката не била подкрепена от доказателства в този смисъл.

Поради изложеното за чуждата- гражданка не били налице законовите предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ.

При разглеждане на основанията за предоставяне на хуманитарен статут по , реда на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ следва да се съобрази Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/20.07 г., както и тълкуването на дефинираното, понятие за „посегателство“ в чл. 15, буква „в“ от

Директива 2004/83/ЕО (Директива 2011/95/ЕС) относно минималните стандарти за условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила, изразяващо се в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността“ на молителя, обхващащо една по-обща опасност от посегателство като се имат предвид в по-широк план „заплахи срещу живота или личността“ на цивилно лице, а не определено насилие.

В практиката си Съдът на Европейския съюз формулира така наречената концепция за „подвижната скала“, т.е. колкото по-способен е търсещият международна закрила да докаже, че е специфично засегнат поради присъщи на личното му положение елементи, толкова по-ниска ще бъде степената на безогледно насилие, която се изисква, за да може той да търси субсидиарна закрила. По изключение, степената на насилие може да достигне толкова висока интензивност, че цивилно лице да се излага на реална опасност да претърпи посочените тежки посегателства поради самия факт на присъствието си на територията на съответната държава или регион. Разбирането на Съдът на Европейския съюз за „обща опасност“ е сходно с признаването и съдебната практика на Европейския съд по правата на човека във връзка с член 3 от Европейската конвенция за правата на човека на възможността да се твърди, че дадено лице е изложено на реална опасност от тежки посегателства просто поради присъствието му в ситуация, характеризираща се с изключително висока степен на насилие и реална заплаха за ограничаване на неговите основни човешки права. В Ръководството, издадено от Европейската служба за подкрепа в областта на убежището от месец юни 2019 г. са цитирани две съдебни решения относно следните фактори, които трябва да бъдат взети под внимание при преценяването на нивото на насилие: смърт и наранявания сред цивилното население в резултат на битки, включително възможна времева динамика на броя на смъртните случаи и наранявания, брой на вътрешно разселените лица, основни хуманитарни условия в центровете за разселени лица.

С цел установяване на актуалната обстановка в държавата по произход на жалбоподателката и извършване на преценка за приложението на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е разгледана и справка с Вх. № МД-02-24/27.01.2026 г., от която било видно, че насилието в А. не е безогледно и повсеместно на цялата територия. Обстановката в страната сама по себе си не давала основание да се приеме, че по отношение на молителката е налице страх от преследване, както и да е налице реална опасност, която да е била повод за напускането ѝ. Дори да е налице обща ситуация на несигурност в държавата по произход, то тя не е достигнала степен на безогледно насилие, с опасност от тежки посегателства, което да е основание за предоставяне на международна закрила на базата на общата ситуация. Не се установило спрямо чуждата гражданка да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че с присъствието си на територията на държавата ѝ по произход, тя би била изправена пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут. От анализа на информацията в справката можело да се направи обоснован извод, че определени уязвими групи могат да попаднат в хипотезата на чл. 9, но видно от материалите по преписката чуждата гражданка в лично качество не попадала в тази категория. Поради тази причина и видно от горесцитираната справка, можело да се направи извод, че положението в страната се нормализира, въпреки спорадични терористични актове не съществувала непосредствена заплаха за живота и здравето на молителката при завръщането ѝ в нейната родина.

Не се установили разширенията, дадени в тълкувателно решение от 17.02.2009 г. на Съда на Европейските общности (СЕО) по тълкуването на чл. 15, „б“ и „в“ от Директива 2004/83/ЕО (отм. с Директива 2011/95/ЕС), които се преценяват единствено във връзка с прилагане на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Според това решение, наличието на подобна заплаха по изключение можело да се счита за установено, когато степената на

характеризиращо въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самия факт на пребиваване там, е изложено на реална опасност да претърпи тежки заплахи. Спрямо чуждата гражданка не се установило да са налице сериозни и потвърдени заплахи, които да са актуални към момента на производството, за да се счита, че ако се завърне на територията на държавата си по произход, тя би била изправена пред реален риск от тежки посегателства, релевантни за предоставяне на хуманитарен статут.

За молителката липсвали предпоставки за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, тъй като не заявява член на нейното семейство да има предоставена международна закрила в Република България. Не са налице и условията за предоставяне за хуманитарен статут по други хуманитарни причини (чл. 9, ал. 8 от ЗУБ), тъй като чуждата гражданка посочила, че желае да получи международна закрила в Република България, без да се позовава на причини от хуманитарен характер.

При преценката на всички относими факти, свързани с личното положение на молителката и държавата ѝ на произход се наложил извода, че искането за предоставяне на международна закрила е изцяло неоснователно.

Предвид изложеното, поради липса на предпоставките по чл. 8 и чл. 9 и на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от Закона за убежището и бежанците, ответникът отказал да предоставя статут на бежанец и хуманитарен статут на Назари М. М..

По делото е предоставена административната преписка.

Административен Съд С. – град, I отделение, 54 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена от надлежна страна, която е адресат на оспорения административен акт, с право и интерес от оспорването, в срока по чл. 84, ал. 3 от ЗУБ, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение (чл. 168, ал. 1 от АПК), на основанията, посочени в чл. 146 АПК, съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган по смисъла на чл. 48, ал. 1 от ЗУБ.

При издаването на акта е спазена предвидената в закона писмена форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон. В процедурата не са нарушени чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ, както и материалноправната разпоредба на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. От приетите и неоспорени по делото доказателства безспорно се установи, че чужденецът е информиран писмено, на разбираем за него език за реда, по който ще се проведе производството по предоставяне на международна закрила, за неговите права и задължения, респективно за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци /чл. 58, ал. 8 от ЗУБ/..

Своевременно и по надлежния ред е информирана за датата на провеждане на интервю, като му е представена възможност да изложи своята бежанска история и да ангажира доказателства в подкрепа на своите твърдения на заявления от него език, като за тази цел му е бил осигурен преводач. От представения с административната преписка протокол от проведено интервю се установи, че то е проведено на заявления от чужденеца език, като той изрично е удостоверил с подписа си, че няма възражения и допълнения. С

оглед нормата на чл. 73 от ЗУБ молбата за предоставяне на международна закрила е разгледана индивидуално, като на молителя е предоставена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно, той не е бил ограничен да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на своите твърдения.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Правилен и законосъобразен е изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл. 8 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Разпоредбата изисква наличие на основателни опасения от преследване на чужденеца в държавата му по произход, основани на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/ или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Според дефиницията, дадена с нормата на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, „преследване“ е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните му права, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост. Достатъчно е органът или организацията, осъществяваща преследването, да смята, че чужденецът има такава принадлежност. Субекти, извършващи преследване, могат да бъдат: държавата и партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия. Също така недържавни субекти, ако може да бъде доказано, че държавата или партии или организации, контролиращи значителна част от нейната територия, включително международни организации, не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследването. Действията на преследване могат да бъдат: физическо или психическо насилие; правни, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин; наказателно преследване или наказания, които са непропорционални или дискриминационни; отказ на съдебна защита, който се изразява в непропорционално или дискриминационно наказание; наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършването на престъпление или на деяние по чл. 12, ал. 1, т. 1 - 3; действия, насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца.

При проведеното интервю, молителят изрично е заявил, че не е бил обект на преследване от страна на държавата, политически партии или организации или недържавни субекти, не е имал проблеми, свързани с религиозната и етническата му принадлежност, политически убеждения или принадлежност към определена социална група. От жалбоподателя в хода на проведеното интервю не са съобщени събития, които да са настъпили след като е напуснал държавата си по произход, или пък извършвани от него действия/дейности, след заминаването му, израз или продължение на убеждения и ориентация, изразявани в държавата му по произход, които да пораждат у него опасения от преследване при завръщане, респективно да сочат на нужда от международна закрила. Следователно правилни са изводите на административния орган, че спрямо молителя не са налице предпоставките по чл. 8, ал. 1 и чл. 8, ал. 2 – 5 от ЗУБ. Правилно е прието, че не следва да бъдат обсъждани и предпоставките за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 от ЗУБ, предвид че от страна на чужденеца не е заявено член на семейството му да има предоставен статут на бежанец в Република България.

Предвид събраните по делото доказателства не се доказва наличие на преследване или

основателен страх от преследване поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическото му мнение и/или убеждение. В тази връзка правилни са изводите за липса на законовите предпоставки за предоставяне на статут на бежанец, предвидени в чл. 8 от ЗУБ.

Материалноправните предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут са установени в нормата на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Според чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Правилно административният орган е приел, че няма основания да се приеме, че жалбоподателят е напуснал С. поради реална опасност от смъртно наказание или екзекуция – обстоятелства, визирани в чл. 9, ал. 1, т. 1 от ЗУБ. Срещу него не са били предприети такива действия от официалните власти или от конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира.

Твърдения за обстоятелства от характера на тези по чл. 9, ал. 1, т. 2 - изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, молителят не е направил.

В решението са разгледани и обстоятелствата по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, съгласно която хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е изцяло в синхрон с чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. /отм. с Директива 95/2011/ЕО/ относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци и като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила.

В разпоредбата на чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ е предвидено, че при произнасяне по молбата за статут се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с трети държави. Това изискване е изпълнено, тъй като административният орган е извършил преценка на всички факти и обстоятелства, свързани с държавата по произход на лицето, търсецо закрила, конкретно предоставяне на хуманитарен статут. Съгласно общото правило на чл. 35 от АПК, решението е издадено при изясняване на обстоятелствата от фактическа страна. Датата, към която следва да се преценява ситуацията в държавата на произход по отношение наличието на обстоятелствата по чл. 9, ал. 1 ЗУБ е датата, когато съдът се произнася по случая. В тази връзка, съдът изиска актуална справка за ситуацията в С., която съобрази при постановяване на настоящето съдебно решение, както и настъпилите по-късно събития на територията на страната по произход.

С оглед на това е представена Справка вх. № МД-02-180/07.05.26 г. за актуалното състояние на А., от която става ясно, че Политическата власт е силно централизирана в К., където се намира върховния лидер Х. А.. Управлението се характеризира с преход от

въстаническа групировка към държавна бюрокрация, макар без международно признание.

Нито една държава не е признала официално правителството на Талибаните, въпреки че страни като Китай, Русия и някои съседи поддържали дипломатически канали и икономически връзки.

Налице били признаци на вътрешно напрежение между "прагматиците" в К. (които търсели инвестиции) и "ултраконсерваторите" в К. (фокусирани върху стриктното прилагане на шариата).

Налице били ограниченията върху жените (забраната за работа в НПО, посещение на паркове и продължаване на образование над 6-ти клас) оставали основната пречка за нормализиране на отношенията със З.."

Икономиката на А. се намирала в състояние на "ниско ниво на стабилност". След първоначалния колапс през 2021 г., дефакто властите успели да овладеят инфлацията и да стабилизируют събирането на мита и данъци, но общият стандарт на живот оставал критично нисък.

Икономиката била свита с близо 25% от 2021 г. насам. Въпреки лекия растеж в някои сектори, А. оставал една от най-бедните страни в света.

З. за отглеждане на опиумен мак (въведена през 2022 г.) довела до загуба на доходите на милиони фермери, като същевременно се наблюдавал преход към производство на синтетични наркотици.

Правителството търсело начини за привличане на чуждестранни инвестиции, особено от Китай.

А. продължавал да се намира в състояние на дълбока трансформация под управлението на Талибаните. Макар че широкомащабните бойни действия, характерни за периода преди 2021 г., били значително намалели, страната била изправена пред нуждите от хуманитарна, социална и дипломатическа помощ.

Продължаващо заличаване на жените от обществения живот и образованието поставяло в изолация страната.

Налице била относителна опасност в сравнение с десетилетията на война.

Над 23 милиона души се нуждаели от хуманитарна подкрепа, а спирането на международните фондове оставили дупка, която месните приходи не могат да попълнят. Въпреки всичко А. била страна, която се опитвала да изгради самодостатъчност в условията на международна изолация.

Обстоятелството, че е налице промяна в управлението на страната не води до друг извод, различен от този на решаващия орган, постановил оспореното в настоящото производство решение.

Съдът, предвид изложеното, тъй като няма основания да се предполага, че ще бъде преследван на основанията по чл. 8 от ЗУБ, в това число и изтъкнатите подробно в жалбата по чл. 8, ал. 5 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец, нито са налице основания по чл. 9 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут, то оспореното решение е правилно като краен резултат и при изменената обстановка в С.. Същото е законосъобразно на всички основания по чл. 146 от АПК - като издадено от компетентен орган - председателят на ДАБ като орган, който единствен според законодателството на Република България, конкретно ЗУБ има правомощия да предоставя, да отказва и да отнема международна закрила - статут на бежанец и хуманитарен статут на основанията по чл. 8 и чл.9 от ЗУБ. Издадено е след проведена процедура по молбата за закрила при

спазване на всички изисквания - регистрация на молителя, запознаването му с правата и задълженията му чрез връчване на указания на разбираем за него език и провеждане на лично интервю с участието на преводач. В рамките на производството молителят е имал възможност и се е възползвал да представи документи в подкрепа на твърденията си. Интервюто е проведено по начин, който е позволил да даде точни данни и да отстрани всяко съмнение за неточности или противоречия в изявленията си, предвид зададените въпроси. В рамките на производството органът е изискал и обсъдил в решението си подробно относимата информация за страната на произход на молителя, която действително е била актуална към датата на решението. Неотносими са в тази връзка данни за спорадични актове на насилие, доколкото такива има почти навсякъде по света и никое правителство не може да гарантира абсолютна сигурност и спокойствие на което и да е лице. Такива актове на насилие не обосновават различна квалификация на общата обстановка в С. във връзка с приложението на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ и предоставяне на хуманитарен статут. Доводите в жалбата за допуснати нарушения на процесуалните правила са изцяло неоснователни. Изводите по този въпрос в решението са правилни, те са валидни и към датата на постановяване на съдебното решение.

В заключение, доводите на жалбоподателят, че ситуацията в държавата по произход е не сигурна, съдът намира за необосновани. От изложената от чужденеца бежанската история се установява, че няма конкретни действия на преследване срещу него, не е имал проблем с официалните сирийски власти, няма реална опасност от тежки посегателства, не е бил принуден да напусне страната си на произход, поради опасност от налагане на наказание – екзекуция, изтезания или нечовешко и унизително отношение. От обсъдените данни за ситуацията в С. може да се направи извод за значително подобрене на обществено-политическата обстановка. Това се потвърждава и от актуалната справка № МД-02-180/07.05.26 г.

С оглед изложеното и като е приел, че не са налице основания за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение. Жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на спора и липсата на претенции за присъждане на разноски и по аргумент от чл. 81 ГПК, този въпрос съдът не обсъжда.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 54 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Назари М. М., ЛНЧ [ЕГН], гражданка на А., [дата на раждане] , чрез адв. Д. Н. Р., САК, Център за правна помощ-„Глас в България“, съдебен адрес: [населено място] 1000, [улица], ет. 2, офис 226, против Решение № 685/02.04.2026г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците, с което е отхвърлена молбата на оспорващата за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут. на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т.4, във връзка с чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния Административен Съд на Република България.

